

som er væsentligtst forffjelligt fra hvad jeg enten idag eller tidligere har udtalt; det er, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad) siger, omtrent det samme, men derfor kan man ogsaa meget godt fatte, hvorledes Udvalgets Mindretal, som jo næsten er Halvdelen af Udvalget, kommer til den Slutning, aldeles ikke at gaae ind paa Sagen, men derimod er det meget vanskeligt at indsee, hvorledes Fleertallet er kommet til den Lov, som her er opstillet. Der er ikke siden tilføjet noget Overligere i Udvalgets Betænkning; ja, man siger, at man gjør det for at imødekomme Regjeringen, men naar det ikke er for at forhjælpe Regjeringen til en Sum, som den ellers ikke kunde faae, saa seer jeg rigtig nok ikke, hvad Grunde man har havt. Ikke bestomindrefkal jeg endnu imødegaae en anden Indvending, som mulig vil blive gjort. Gaaer man nu ind paa at betale disse 16,000 Rd. — som er det eneste Reelle i den hele Lov, thi alt det Andet har aldeles ingen Betydning, det er aldeles imod Sagens Natur, men disse 16,000 Rd. kunne vi komme til at betale, naar Rigsraadet gaaer ind derpaa, — saa er Sagen forsaavidt afgjort, og det var en Fordeel for os, thi saa slippe vi mulig for at betale Mere, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at, naar vi gaae ind paa at love disse 16,000 Rd., saa kunne vi maaffee komme til at betale de 75,000 Rd.; men gaae vi derimod ikke ind derpaa, saa vil det blive meget vanskeligt for Regjeringen at stille Sagen saaledes, at den nogenstunde kunde opgjøre den Regning, hvorefter Noget skulde betales af os; thi den Regning, der nu opgjøres, grunder sig paa Udvalgets fingerede Deling. Selve Regningen er aldeles grundløs og principløs. Naar Regjeringen altsaa ikke kan opstille nogen Deling, saa kunne vi heller aldrig komme til at give, enten 75,000 Rd. eller 16,000 Rd. eller overhovedet nogen Sum; men have vi derimod opstillet en Deling, og Regjeringen har sagt: Denne Deling er urigtig; men, naar de endelig ville have den, saa lader os faae den Sum, der da efter rigtig Regning vilde tilfalde os, og saa kunne vi komme til at give en Sum. Men Regjeringen selv vil aldrig kunne komme til at opstille noget Saadant, da den selv har

erklæret, at det er grundfaaft at opstille en saadan Deling, og er dette endnu ikke udtrykkelig erklæret af den høitærede Indenrigsminister, saa ligger der dog i Alt, hvad der fra Regjeringens Side er fremkommet, at det vil blive erklæret, inden Sagens videre Uddrag, og forinden dens Ende. Altsaa, der er aldeles ingen Fare ved ikke at gaae ind paa Fleertallets Forslag; men der er en stor Fare ved at gaae ind derpaa. Spørgsmaalet kan altsaa blive, hvorledes skulle de vestindiske Sager da kunne behandles, naar man ikke gaaer ind paa et saadant Arrangement? Dette Spørgsmaal er jo ikke vanskeligt at besvare; thi, der findes Forskrifter derfor i Grundloven, der findes Forskrifter derfor i Bestemmelserne af 2den October om Grundlovsforandringen, hvor der er foreskrevet, at de vestindiske indre Anliggender skulle henhøre under Kongeriget's Rigsdag. Skulde det findes, at de finantstille Anliggender ikke kunde deles, ja, saa blev man jo nødt til at forelægge et samlet Budget her. Nu vil jeg indrømme den høitærede Minister, at det havde været fuldkommen rigtigt og consequent, naar Tiden dertil var kommen, at henlægge alle vestindiske finantstille Sager, notabene finantstille, men ikke andre, under Rigsraadet. Derfor satte jeg mig ogsaa ved anden Behandling imod, at dette Lovforslag skulde træde istedetfor Regjeringens; thi jeg troer, at Regjeringens, naar et af to skulde være, dog var fornuftigt; men dette er ikke fornuftigt; Regjeringens Forslag var en Udvei, ad hvilken man kunde komme frem i Sagen; men det er dette aldeles ikke. Dernæst kommer ogsaa det til, at, naar man fik denne Lov, saa havde vi dog alligevel ingen Bished om, hvorledes Colonien skulde bestyres. Man vilde ikke vide en Smule mere, end nu; thi den hele Deling skal jo først stee; og man veed ikke hvorledes, da man er aldeles uenig derom. Jeg troer derfor, at denne Sag er saa ilde behandlet, at det Bedste, man kan gjøre ved den, er at lade den falde bort. Havde vi ved den 1ste Behandling drømt om, at der vilde være kommet noget Saadant frem, ja, saa kunde man have imødegaaet det. Ved 2den Behandling blev Sagen stillet saaledes, at man aldeles ikke kunde gaae ind paa Fleer-